

Arrest

nr. 143 631 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2014 deed verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 1 oktober 2014 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 08.05.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

S Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene deed dd. 08.05.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van art. 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980. Ter staving hiervan heeft betrokkene salarisspecificaties voorgelegd, een fase A arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid in Nederland en een bewijs van ziekteverzekering.

Wanneer we het contract en de loonfiches grondig bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene in Nederland tewertgesteld is met een uitzendovereenkomst Fase A met uitzendbeding. Een contract Fase A met uitzendbeding wil echter overeenkomstig de Nederlandse arbeidswetgeving zeggen dat het contract onmiddellijk kan beëindigd worden (zonder opzegtermijn), indien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft (zie artikel 1 van de overeenkomst). Het contract neemt ook onmiddellijk een einde als de werknemer ziek wordt (zie artikel 2 van de overeenkomst). Betrokkene verkeert daarmee dus in een zeer onzekere arbeidssituatie. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, ondermeer met de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen. Betrokkene wordt verondersteld te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40 §4, eerste lid, 2° en art. 40 §4, tweede lid - wet 15.12.1980). Gezien de aard van het contract (en dus ook van de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van zijn werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat betrokkene kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel (art. 40§4, eerste lid, 2° lid van de wet van 15/12/1980). Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2 tweede lid (KB 09.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende een synthesememorie in. Overeenkomstig artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) gebeurt de uitspraak door de Raad op basis van de synthesememorie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, §4, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, van artikel 50, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het middel in de synthesememorie toe als volgt:

“Art. 40§4 Vreemdelingenwet voorziet:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Verweerder houdt voor, na onderzoek van het arbeidscontract en van de voorgelegde loonfiches ingevolge de tewerkstelling bij Yanmaz Uitzendbureau te Rotterdam, dat uit “de aard van het contract (en dus ook van de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzicht van zijn werkgever” voortvloeit dat de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende

gegarandeerd zijn, want verzoeker zou niet kunnen “voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel”.

Inderdaad, heeft verzoeker een Uitzendovereenkomst gesloten met voormelde werkgever waarin staat dat het contract beëindigd wordt o.m. als de werkzaamheden of het project uitgevoerd zijn of in het geval van een ziekte of ongeval. Hieruit leidt verweerder af dat opzeg steeds mogelijk is, doch aldus wordt de bestaande, internationale en nationale regelgeving te restrictief geïnterpreteerd.

1. Vooreerst: art. 40§4 ,2° Vw., dat het recht van elke Unieburger op verblijf van meer dan 3 maanden in een Lidstaat garandeert, behelst de omzetting van het art. 7.1 Richtlijn 2004/38/EG van 29/04/2004 dat die voorwaarde als volgt libelleerde:

“ b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt [...]”

Het Hof van Justitie heeft echter, met zijn arrest LASSAL van 07/10/2010, C-162/09 voorop gesteld dat het burgerschap aan iedere burger van de Unie een “fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Lidstaten verleent.” Hierbij werd uitdrukkelijk verwezen naar art. 45 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, in werking getreden op 01/12/2009:

“Art. 45.1. Iedere burger van de Unie heeft het recht zich vrij op het grondgebied van de Lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven.”

Dit betekent dat eventuele beperkingen op het verblijfsrecht moeten worden geïnterpreteerd conform voormelde Richtlijn en conform het Handvest.

De casus, behandeld door het Hof van Justitie op 07/10/2010 was uiteraard niet dezelfde als de onderhavige zaak, doch het recht op verplaatsing en verblijf werd wel als volwaardig grondrecht beschouwd, zonder dat in art. 45 Handvest zelfs nog sprake is van voorwaarden of beperkingen.

2. Zolang verzoeker in Nederland werkt, in uitvoering van voormelde Uitzendovereenkomst, geniet hij loon en dus voldoende bestaansmiddelen: over de periode mei, juni en juli 2014 (aan verweerder voorgelegde loonfiches) trok hij gemiddeld 1.313 € per maand.

Dit is onbetwistbaar voldoende als bestaansmiddelen (en trouwens, hij is dan eigenlijk “werknemer”).

Verweerder bekijkt verkeerdelijk dergelijk contract op zichzelf, los van de hoegrootheid van het verdiende loon en los van de koppeling aan hetzij werkloosheids- hetzij ziekteuitkeringen, welke in België steeds hoger liggen dan de bestaansminima.

Bovendien vermeldt verweerder zelf, in zijn Omzendbrief van 23.05.2008 over “Burgers van de Unie en hun familieleden”, op pag.5 inzake werknemers:

“De duur van het arbeidscontract heeft geen belang ...”

zodat aldus impliciet arbeidscontracten van korte duur, zoals allerhande interimcontracten of seizoensarbeid, wel aanvaardbaar zijn om als “werknemer” beschouwd te worden

Verweerder kan dan niet, zonder schending van de richtlijnconforme beoordelingsplicht, een zelfde interimcontract beoordelen als onvoldoende bestaansmiddel .

3. Zelfs indien verzoeker geen werk meer zou hebben, beschikt hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen “om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk ...”

Zoals reeds opgemerkt had verzoeker ingevolge zijn tewerkstellingen in Spanje en in België voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van de Belgische Staat. Hij kon als EU-burger zijn recht op werkloosheidsuitkering overdragen van Spanje naar België en dit bracht met zich mee dat verzoeker , wegens voldoende aantal gewerkte of gelijkgestelde arbeidsdagen, aanspraak kon en kan maken op RVA-uitkeringen in België.

In de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad dd. 02/07/2009 wordt uitgelegd wat toereikende bestaansmiddelen eigenlijk zijn:

“Het begrip ‘toereikende bestaansmiddelen’ moet worden uitgelegd met inachtneming van het doel van de richtlijn, namelijk het vrij verkeer vergemakkelijken, zonder dat de begunstigen van het verblijfsrecht een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland. [...]”

EU-burgers beschikken over toereikende bestaansmiddelen wanneer hun middelen het grensbedrag overschrijden dat in het gastland geldt voor de toekenning van het bestaansminimum.”

De lidstaten hebben bovendien, volgens diezelfde Mededeling, trouwens de plicht om een evenredigheidstoets uit te voeren in het geval een vorm van bestaansminimum toch wordt uitgekeerd, rekening houdende met de duur van de uitkering, de persoonlijke omstandigheden zoals familiale toestand – in casu is verzoeker alleenstaand, vermits zijn echtgenote steeds in Marokko is gebleven, en heeft hij geen personen ten laste - , het bedrag van de uitkering etc. Ook de vraag of de betrokkene in het verleden al aanspraak maakte/moest maken op een vorm van leefloon, wat in casu niet het geval is.

Art. 8.4 Richtlijn 2004/38/EG schrijft voor:

“De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag ...”

Hoe dan ook mogen de begunstigden van het verblijfsrecht niet van het grondgebied worden verwijderd zolang er geen onredelijke belasting is van het sociale bijstandstelsel.

AP5408/ID

De conclusie is dus duidelijk: ofwel heeft verzoeker een tewerkstelling waaruit voldoende inkomsten voortvloeien, weze het dat dit een interimarbeid betreft, ofwel heeft verzoeker RVA-uitkeringen (op grond van zijn tewerkstelling, enerzijds in Spanje en anderzijds in België) waardoor hij evenmin ten laste zou kunnen vallen van het ‘sociale bijstandstelsel’ (dit stelsel behelst trouwens enkel de aanvullende sociale voorzieningen, deze waartegenover geen contributie van de betrokken persoon staat).

Zoals blijkt uit o.m. het ACV-attest inzake werkloosheid tussen januari en juni 2013 (stuk al meegedeeld tijdens de vorige verblijfsaanvraag en de daarop volgende beroepsprocedure bij de RvV), heeft verzoeker een gemiddelde uitkering van 928 €/maand ontvangen, wat duidelijk meer is dan het bedrag leefloon voor een alleenstaande (vanaf 1.9.2013 en op dit moment 817,36 € €/maand, voor een alleenstaande).

Verweerder stelt dat verzoeker wanneer hij met ziekte of arbeidsongeval zou geconfronteerd worden, ook per direct ontslagen zou zijn op het werk, doch ook dan zijn er de uitkeringen door de mutualiteit in geval van ziekte (primaire uitkeringen gedurende het eerste jaar, invaliditeitsuitkeringen daarna). Ook deze uitkeringen zijn steeds een stuk hoger van het maandelijks leefloon:

- *Primaire arbeidsongeschiktheid: 60 % laatste brutoloon, met een max.bedrag van 78,96 € per dag*
- *Uitkering invaliditeit: 55 % brutoloon, met een max.bedrag van 72,38 € per dag (opnieuw voor een alleenstaande)*

Art.50 § 2 4° Vb. schrijft voor welke documenten onder meer overgelegd moeten worden:

“ ... waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziekten verzekering in aanmerking worden genomen” Dit behelst duidelijk geen exhaustieve opsomming ! Het geval van een invaliditeit is wel voorzien. Gelet op de specifieke situatie van verzoeker, is het dus zo goed als onmogelijk dat hij ten laste zou vallen van het plaatselijke OCMW.

Verweerder heeft, vanuit een te beperkende analyse van de voorgelegde stukken en van het administratief dossier, het toekomstig ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel verkeerd ingeschat.

Samenvatting middel :

1.Het EU-recht kent en wenst een ruime toepassing van het vrij verkeer-principe, verankerd in art.45 Handvest Grondrechten

2.Verzoeker geniet voldoende inkomsten door zijn (interim) tewerkstelling in Nederland en bovendien vermeldt verweerder zelf, in zijn O.Z.23.5.2008, dat de duur van het arbeidscontract geen belang heeft.

3.Zelfs zonder inkomsten uit tewerkstelling, heeft verzoeker andere inkomsten wegens de op basis van in Spanje en België geleverde arbeid, nl.werkloosheidsuitkeringen die hoger zijn dan het tarief leefloon als alleenstaande bij het OCMW.

Hetzelfde geldt voor het geval verzoeker uitkeringen van de mutualiteit zou ontvangen (hypotetisch geval) als gevolg van ziekte. Een invaliditeitsuitkering is trouwens voorzien in art.50 § 2, 4° Vb.

Nota met opmerkingen:

1.Interimarbeid heeft een onzeker karakter zodat het toekomstige tenlaste vallen van de sociale bijstand niet uitgesloten is.

2.Omzendbrieven zoals deze 23.8.2008, hebben geen bindend karakter, gepubliceerd of niet.

3.Verweerder kan niet op hypotetische inkomsten in de toekomst vooruit lopen, zoals werkloosheid en ziekte-toestand en bovendien legt verzoeker ook geen stukken voor die “ een invaliditeitsuitkering aannemelijk maken “

Antwoord verzoeker:

1.In de Mededeling van de Commissie van 03.04.2014 m.b.t. de Richtlijn 2003/86/EG wordt voorgehouden: onder 4.4.: “De lidstaten worden aangespoord om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijv. een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen ... In bepaalde sectoren kunnen tijdelijke contracten gangbaar zijn ...”

Verweerder heeft deze aansporing niet ter harte genomen! Dergelijke Mededeling is natuurlijk geen bindende regel, maar toch.

2.Een Omzendbrief naar een administratie moet uiteraard door de administratie nageleefd worden, zoniet verdwijnt het nut en de zin ervan.

De erin vervatte regels zijn niet bindend als rechtsregels (tenzij ze een verordenend karakter zouden hebben, quod non in dit geval) maar ze zijn indicatief of interpretatief omdat het richtlijnen bevat die deze administratie zich voorneemt te volgen. Volgt men deze richtlijnen niet, dan lijkt een adequate motivering van de afwijking ervan op zijn plaats.

3. De ganse beslissing van verweerder heeft betrekking op “ de toekomst”: “ ...zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd ...”

Dus mocht verzoeker ook argumenten en feiten aanbrengen om die toekomstige hypoteses te ontzenuwen.”

3.2. De verwerende partij antwoordde in haar nota:

“De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat de wettelijke voorwaarden door de gemachtigde van de Staatssecretaris te restrictief zouden zijn geïnterpreteerd. Verzoekende partij voert aan dat het recht op vrij verkeer fundamenteel is. Zij stelt dat het loon dat zij ontvangt van aard is om aan te nemen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, en stelt dat het contract niet op zich kan worden bekeken. Zij wijst ook op mogelijk werkloosheids- of ziekte-uitkeringen, ‘gekoppeld aan het contract’. De duur van het arbeidscontract zou irrelevant zijn.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 08.05.2014 een aanvraag heeft ingediend voor een verklaring van inschrijving, in zijn hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat hij dient te voldoen aan de voorwaarden, gesteld bij art. 40, § 4, eerste lid, 2°, tweede lid en derde lid Vreemdelingenwet, waar wordt gestipuleerd:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit het bepaalde in art. 40, § 4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling of de aanvrager al dan niet het bewijs van voldoende bestaansmiddelen levert, beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het louter bewijs van bestaansmiddelen volstaat niet; de aanvrager dient te bewijzen dat de bestaansmiddelen “voldoende [zijn] om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd, nu:

- Verzoekende partij zich uitsluitend beroept op inkomsten afkomstig uit interimarbeid;

- Een loon uit interimarbeid een onzeker karakter heeft, zodat niet is aangetoond dat verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen en laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoekende partij voert aan dat zijn inkomen voldoende hoog ligt, maar gaat daarmee voorbij aan de werkelijke inhoud en draagwijdte van de motieven van de bestreden beslissing. Het verblijfsrecht werd niet geweigerd bij gebreke aan een voldoende hoog inkomen, maar wel omdat niet werd aangetoond dat de bestaansmiddelen van die aard zijn dat kan worden voorkomen dat verzoekende partij in de toekomst ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen. Zoals hoger reeds geargumenteed, beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris ter zake over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Verzoekende partij verwijst naar een Omzendbrief van 23.05.2008, die zou aantonen dat de aard van het arbeidscontract niet van tel is. Verweerder laat ter zake gelden dat de omzendbrieven die aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.

Zie in die zin:

“In zoverre de schending wordt aangevoerd van de omzendbrief [...] stelt de Raad vast dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).” (R.v.V. nr. 75 739 van 24 februari 2012)

Verzoekende partij stelt nog dat zij – ongeacht of haar tewerkstelling wordt beëindigd door de beslissing van de werkgever of door ziekte – sowieso over bestaansmiddelen kan beschikken via resp. een werkloosheidsuitkering of een invaliditeitsuitkering.

Gezien verzoekende partij zich in haar aanvraag uitsluitend beriep op inkomsten uit interimarbeid, kan evenwel niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris worden verweten niet verder te hebben gemotiveerd over hypothetische inkomsten bij een beëindiging van de tewerkstelling, en dit nu verzoekende partij geen enkel stuk voorlegde van aard om dergelijke uitkeringen aannemelijk te maken. Zie ter zake ook:

“In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoeker en zijn echtgenote in hun eigen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.” (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Bij gebreke aan het voorleggen van stukken die een invaliditeitsuitkering aannemelijk maken (quod non – het betoog van verzoekende partij is strikt hypothetisch), kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris art. 50, § 2 Vreemdelingenbesluit zou hebben geschonden.

Het arrest van het Hof van Justitie van 7 oktober 2010 in de zaak C-162-09, dat verzoeker inroept in zijn verzoekschrift heeft betrekking op het duurzaam verblijfsrecht dat gedurende tien maanden onderbroken werd en de gevolgen ervan op een vraag tot inkomstensteun wegens zwangerschap. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat zijn situatie vergelijkbaar is met de situatie van de vreemdeling beschreven in dit arrest.

De Richtlijn 2004/38, waarnaar evenzeer wordt verwezen, werd omgezet naar Belgisch recht middels de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit niet met concrete gegevens aan.”

3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de aanvraag indiende als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. Naar luid van deze bepaling heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij (2°) *“voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”*. Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn aanvraag volgende documenten neer: een Spaans paspoort, een uitzendovereenkomst (Fase A), een bewijs van ziekteverzekering en salarisspecificaties voor de maanden mei tot juli 2014.

Krachtens artikel 40, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals overigens aangegeven in de bestreden beslissing, wordt *“in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen (...) rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten (...)”*. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts loonfiches neerlegde voor de maanden mei tot juli 2014.

In de mate dat verzoeker de schending inroept van de artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepaling betrekking heeft op een verblijfsaanvraag als EU-werknemer. Deze bepaling is dan ook niet op verzoeker van toepassing, nu hij een verblijfsaanvraag indiende als

beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, 2°, en aldus voor de behandeling van de huidige zaak niet kan worden beschouwd als EU-werknemer in de zin van de wet.

Waar verzoeker met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie inz. *Lassal* van 7 oktober 2010 in de zaak C-162/09 stelt dat hij “een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Lidstaten” heeft, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat er aan de vaststelling van een duurzaam verblijfsrecht geen voorwaarden gekoppeld mogen worden. Integendeel wordt in het arrest *Lassal* door het Hof geantwoord op een prejudiciële vraag om verduidelijking hoe sommige van de verblijfsvoorwaarden voor burgers van de Unie, zoals vastgesteld in de richtlijn 2004/38/EG, moeten worden toegepast. Zoals verzoeker zelf aanvoert, werden de verblijfsvoorwaarden voor EU-burgers bepaald in de richtlijn 2004/38/EG, waarvan artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet de omzetting vormen. Te dezen strekt de bestreden beslissing er niet toe aan verzoeker het recht op vrij verkeer of verblijf op definitieve wijze te ontzeggen, maar wordt er met betrekking tot verzoekers verblijfsaanvraag vastgesteld dat deze niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Ook waar verzoeker artikel 45 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie aanvoert, moet hetzelfde worden vastgesteld.

Ook waar verzoeker aanvoert dat de voorgelegde loonfiches hogere bedragen vermelden dan de bestaansminima, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de hoogte van deze inkomsten, doch enkel dat deze inkomsten voorkomen uit een dermate onzekere arbeidsverhouding, dat onvoldoende vaststaat dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

Waar verzoeker verwijst naar de omzendbrief van 23 mei 2008 “*Burgers van de Unie*”, betreft de passage met betrekking tot de duur van arbeidscontracten, zoals verzoeker in het middel zelf al aangeeft, de verblijfsaanvragen in de hoedanigheid van *werknemer*. Te dezen betreft de huidige zaak geen aanvraag als werknemer, maar als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zodat verzoeker zich hier niet nuttig op kan beroepen.

Waar verzoeker vervolgens nog aanvoert dat hij ingevolge zijn eerdere tewerkstellingen in België en in Frankrijk over werkloosheidsuitkeringen kan beschikken ingeval hij zonder werk valt, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker deze elementen geenszins heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij bij het indienen van zijn aanvraag. De aanvraag werd, met betrekking tot de bestaansmiddelen, louter ingediend op basis van een uitzendovereenkomst met een Nederlands bedrijf en drie loonfiches, zodat de verwerende partij niet gehouden was een standpunt in te nemen met betrekking tot de vraag of verzoeker op basis van een eerdere tewerkstelling al dan niet in aanmerking kwam voor werkloosheidsuitkeringen.

Met betrekking tot de evenredigheidstoets herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen standpunt inneemt omtrent de hoogte of toereikendheid van de bestaansmiddelen, doch enkel stelt dat de voorgelegde inkomsten te precair zijn om een aanvraag te wettigen op basis van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Een analyse van verzoekers persoonlijke levensbehoeften was om die reden dan ook niet vereist. In de mate verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 8.4 van de richtlijn 2004/38/EG, dient hetzelfde te worden opgemerkt.

Het feit dat hij binnen enkele maanden mogelijk in een fase zal terechtkomen die hem meer werkzekerheid biedt, geen afbreuk aan de pertinente motieven uit de bestreden beslissing die gestoeld zijn op de situatie zoals ze toen voorlag en niet op een toekomstige eventualiteit. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig besluiten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

In de mate verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij in het kader van een vorige aanvraag bewijzen voorlegde van ontvangen werkloosheidsuitkeringen, merkt de Raad op dat in het kader van een wederkerig bestuursrecht het de aanvrager toekomt de elementen aan te reiken waarop de verblijfsaanspraken gesteund worden. Het enkele feit dat verzoeker in het kader van een eerdere, inmiddels definitief afgesloten verblijfsaanvraag, een attest van werkloosheid neerlegde, leidt er niet toe dat in de thans bestreden beslissing opnieuw een standpunt diende te worden ingenomen met betrekking tot deze stukken. Zoals reeds werd vastgesteld, diende verzoeker een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen conform artikel 42, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Hij staaft deze aanvraag op een overeenkomst van uitzendarbeid en loonfiches uit die arbeid. In de bestreden beslissing werden deze inkomsten als te precair beschouwd om een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te wettigen. Verzoeker maakte in zijn aanvraag geen melding van werkloosheidsuitkeringen waarop hij recht zou hebben. Hij kan het bestuur dan ook niet verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Ook waar verzoeker nog een uiteenzetting houdt met betrekking tot de hoogte van invaliditeitsuitkeringen, blijkt nergens uit dat hij inderdaad een invaliditeitsuitkering zou ontvangen. Verzoekers betoog dienaangaande is louter hypothetisch.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de voorgelegde stukken te beperkend werden geïnterpreteerd.

Waar verzoeker nog aanvoert, verwijzend naar de Mededeling van de Commissie van 3 april 2014 met betrekking tot de richtlijn 2003/86/EG dat tijdelijke contracten wel in aanmerking kunnen worden genomen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de verblijfsaanvraag niet louter afwijst omdat het uitzendarbeid zou betreffen, maar dat verzoeker in Fase A van zijn overeenkomst voor uitzendarbeid is tewerkgesteld en dat hij zich bijgevolg in een onzekere arbeidsverhouding bevindt tegenover zijn werkgever waardoor de regelmaat van de bestaansmiddelen die eruit voortkomen eveneens onzeker is. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker slechts loonfiches voorlegde voor de maanden mei, juni en juli 2014, zodat dit oordeel dat de precariteit van de inkomsten niet toelaat vast te stellen dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen, niet onredelijk is.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT